

Een veilig huis

Een veilig huis

Ann Leary



the house of books

Voor Denis

Oorspronkelijke titel: *The Good House*

Oorspronkelijk uitgegeven door: St. Martin's Press, New York 2012

© Ann Leary, 2012

© Vertaling uit het Engels: Nellie Verton, 2014

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Mariska Cock, Amsterdam

© Omslagfoto: Joan Kocak / Trevillion Images

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4494 3

ISBN 978 90 443 4495 0 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv



1

Laat mij één keer door een huis lopen en ik weet meer over de bewoners dan een psychiater na een jaar. Ik herinner me dat ik er op een avond een grapje over maakte met Peter Newbold, de psychiater die het kantoor boven dat van mij huurt.

‘Als je weer eens een nieuwe patiënt krijgt,’ beloofde ik hem, ‘loop ik stiekem rond in zijn huis. Als jij dan je notities maakt over zijn achtergrond, zijn dromen, wat dan ook, dan kijk ik met een zaklamp rond op zolder, ik doe een paar kasten open, en kijk even in de slaapkamers. Als we dan later onze notities vergelijken, heb ik de geestelijke gezondheid van die persoon beter in beeld dan jij, zeker weten.’ Ik plaagde de goede man natuurlijk, maar ik verkoop al huizen sinds hij op de lagere school zat, en ik ben er heilig van overtuigd dat ik gelijk heb.

Ik heb graag een huis dat er bewoond uitziet. Hier en daar een kleinigheidje dat eraan mankeert is een goed teken, een huis dat te steriel is zegt mij net zoveel over de onvrede in huis als een huis dat een compleet slagveld is. Alcoholisten, dwangmatige verzamelaars, mensen met een eetverslaving, drugsverslaafden, mensen met afwijkend seksueel gedrag, mensen die vreemdgaan, noem maar op, ik zie dat allemaal in alle hoeken en gaten van hun huizen terug. Je ruikt de rokerige geur van verschaalde whisky en sigaretten, ook al hebben ze er nog zo wanhopig veel kaarsen met vanillearoma neergezet. De geur van huisdieren

komt uit kieren en naden omhoog, ook al zijn het kattenvrouwtje en haar onderdanen al maanden het huis uit. De ouderslaapkamer die nu *van hem* is, de overvolle logeerkamer die nu duidelijk *van haar* is – nou, je ziet het voor je.

Ik hoef voor mijn diagnose het huis niet eens in: de analyse vanaf de stoep volstaat meestal. Het huis van de McAllisters is daar een perfect voorbeeld van. Ik zou mijn allereerste indruk van Rebecca McAllister trouwens wel eens met die van Peter willen vergelijken. Dat ze depressief was, bijvoorbeeld. Eind mei, niet lang nadat ze erin getrokken waren, reed ik 's morgens vroeg langs het huis. Ze was plantjes in de tuin aan het zetten. Er hing een vroege ochtendnevel, het was nog geen zeven uur, maar het was duidelijk dat ze er al uren mee bezig was. Ze droeg een nogal doorzichtig wit nachthemd dat vochtig was van het zweet en waar aarde aan zat. Er reden al auto's langs, maar Rebecca ging zo op in het tuinieren dat het blijkbaar niet in haar opgekomen was andere kleding aan te trekken.

Ik stopte en zei vanuit het raam van de auto hallo tegen haar. We hadden het even over het weer en over hoe het de jongens vergaan was op hun nieuwe school. Maar terwijl we aan het praten waren, bespeurde ik een diepe melancholie in de manier waarop Rebecca aan het planten was – een treurnis, alsof ze elk plantje zijn eigen kleine plekje gaf, een grafje bijna. En het waren vuurrode vlijtige liesjes die ze aan het planten was. Er is altijd iets krampachtigs aan een voorkeur voor zulke felle kleuren aan de voorkant van een huis. Ik groette haar, en toen ik in de achteruitkijkspiegel nog even naar Rebecca keek leken die plantjes net een dun lijntje bloed, het hele eind vanaf het huis tot waar zij geknield zat.

‘Ik heb tegen haar gezegd dat ik ze wel zou planten, maar ze wilde het graag zelf doen,’ zei Linda Barlow, die de tuin aanlegt bij de McAllisters, later die dag bij het postkantoor. ‘Ik denk dat ze zich eenzaam voelt daar, ik zie haar man bijna nooit.’

Linda wist dat ik het huis aan hen verkocht had, en het leek alsof ze wilde zeggen dat ik er op de een of andere manier niet voldoende voor had gezorgd de acclimatisering van Wendovers nieuwste aanwinst – de McAllisters – naar wens te laten verlopen. De ‘geweldige McAllisters’, zoals Wendy Heatherton ze graag noemde. De verkoop van het huis was een samenwerking tussen Wendy Heatherton en mij geweest. Ik had het pand in mijn bestand, en Wendy, van Sotheby’s, had de geweldige McAllisters.

‘Dat heeft tijd nodig,’ zei ik tegen Linda.

‘Zal wel,’ antwoordde ze.

‘Wendy Heatherton geeft volgend weekend een feest voor hen. Daar ontmoeten ze vast wel leuke mensen.’

‘O ja, alle leuke, mooie mensen.’ Linda lachte. ‘Ga jij erheen?’

‘Ik moet wel,’ zei ik. Ik keek mijn post door. Voornamelijk rekeningen. Rekeningen en reclame.

‘Is het moeilijk voor je om naar feestjes te gaan? Ik bedoel... nu?’ Linda raakte zachtjes mijn pols aan en sprak zachter terwijl ze dit zei.

‘Hoe bedoel je, “nu”?’ kaatste ik terug.

‘O, niets... Hildy,’ stamelde ze.

‘Nou, goedenavond, Linda,’ zei ik, me omdraaiend zodat ze niet zou zien hoe rood mijn gezicht was. Stel je voor, zeg, Linda Barlow die zich afvroeg of het moeilijk voor *mij* is om naar een feest te gaan. Ik had die arme Linda niet meer op een feest gezien sinds we op de middelbare school zaten.

En dan medelijden hebben met Rebecca McAllister. Rebecca was getrouwd met een van de rijkste mannen in New England, ze had twee schatten van kinderen, en ze woonde in een landhuis dat ooit van rechter Raymond Barlow geweest was – Linda’s eigen grootvader. Linda had als kind gespeeld in dat grote, oude huis, met dat schitterende uitzicht over de haven en de eilanden. Maar het familiekapitaal was opgebraakt, het pand was een paar

keer van eigenaar gewisseld, en nu woonde Linda in een flatje boven de apotheek in Wendover Crossing. Rebecca betaalde Linda om voor de struiken en heesters uit die nalatenschap te zorgen. De weelderige pioenrozen, de geurende theerozen, de kamperfoeliestruiken, en alle kleurige bedden met lelies, narcissen en irissen – die haar eigen grootmoeder er een halve eeuw eerder geplant had.

Dus het was al lachwekkend dat ze zich zorgen zou maken over mij, maar het was helemáál absurd dat ze medelijden had met Rebecca. Ik laat veel belangrijke mensen huizen zien – politici, artsen, advocaten, zelfs beroemdheden zo nu en dan – maar ik moet toegeven: de eerste keer dat ik Rebecca zag, de dag dat ik haar het Barlow-pand liet zien, stond ik een beetje met mijn mond vol tanden. Ik moest denken aan een regel uit een gedicht dat ik een van mijn dochters overhoord had.

Ik kende eens een vrouw, mooi tot in haar botten.

Rebecca was toen misschien dertig of eenendertig. Ik had de dag ervoor Brian McAllister op Google opgezocht, en had verwacht een oudere vrouw tegen te komen. De mensen denken vast dat hij haar vader is, dacht ik op dat moment, behalve dan dat ze iets diepzinnigs en begripvols uitstraalde; ze had een soort serene uitdrukking die vrouwen meestal pas over zich krijgen als de kinderen volwassen zijn. Rebecca heeft donker haar, zwart bijna, en die ochtend droeg ze het in een slordige paardenstaart met een kleurig sjaaltje eromheen, maar het was goed te zien hoe lang en krullend het zou zijn als het loshing. Ze gaf me een hand en glimlachte naar me. Zij is een van die vrouwen bij wie je de glimlach in hun ogen ziet, en haar ogen leken het ene moment grijs, en even later groen. Ik denk dat het door het licht kwam.

Ze was toen nogal slank, maar ze is gewoon tenger van bouw, en ze was niet zo uitgemergeld als ze later zou worden. Ze was *petite*. Ze was mooi. *Ze bewoog zich in kringen, en die kringen*

bewogen zich om haar heen, hetzelfde gedicht, hoewel ik me nog steeds de naam van de dichter niet kan herinneren. Ze was een van die vrouwen die gracieus zijn zonder er enige moeite voor te hoeven doen, het soort vrouwen naast wie je je een olifant voelt. Ik ben niet dik, maar er kan wel wat af. Wendy Heatherton is slank, maar dat komt door de liposuctie en vetreductie zo hier en daar. Ik weet niet wie ze voor de gek probeerde te houden, toen ze het over die galblaasoperatie had, een paar jaar geleden.

Iedereen weet dat de McAllisters aan de twaalf maanden durende renovatie van het oude Barlow-pand een fortuin hebben uitgegeven. Brian McAllister is, als je dat nog niet wist, een van de oprichters van R.E. Kerwin, een van de grootste hedgefondsen ter wereld. Hij is opgegroeid op de eerste etage van een flatgebouw van drie verdiepingen in het zuiden van Boston, met vier broers en een zus, en hij was al voor zijn vijftigste miljardair. Als hij met iemand anders getrouwd was, had hij waarschijnlijk ergens in een landhuis met veel personeel gewoond, maar hij was getrouwd met Rebecca die was opgegroeid met personeel en afwezige ouders en graag alles zelf doet.

Hoe kan het nou dat ik zoveel over de McAllisters weet? Dat is niet alleen vanwege hun huis. Ik weet vrijwel alles wat er in deze stad gebeurt. Op de een of andere manier komt dat bij mij terecht. Ik ben in deze stad geboren en getogen. Ik ben de achterachterkleindochter, in de achtste generatie, van Sarah Good – zij was een van de heksen die in Salem in staat van beschuldiging werden gesteld, berecht, en opgehangen. Mijn cliënten vinden het geweldig als ik dat in een gesprek vertel. Dat ik afstam van de heks die zo heerlijk ironisch Goodwife Good werd genoemd. (Ja, ik lach altijd met hen mee, alsof ik daar nog nooit bij had stilgestaan totdat zij het zeiden, ‘Goeie ouwe Goody Good, haha.’) Dat, en ook het feit dat mijn familie al sinds de zestiende eeuw in Salem en hier in het nabijgelegen Wendover, Massachusetts, woont.

Mijn man, Scott, zei altijd tegen me dat ze mij als heks opgehangen zouden hebben als ik in een andere tijd had geleefd. Hij bedoelde het als een soort compliment, en of je het gelooft of niet: het is waar. Het heksenprofiel past me wel, vooral nu ik aan de verkeerde, donkere kant van de middelbare leeftijd ben. Ik heet Hilda, mijn kinderen hebben altijd gezegd dat het een naam voor een heks is, maar ze noemen me Hildy. Ik woon alleen, mijn kinderen zijn volwassen en mijn man is mijn man niet meer. Ik praat met dieren, dat is volgens mij al een duidelijke aanwijzing in die richting. Sommige mensen denken dat ik intuïtieve gaven heb, mentale gaven, en dat is niet zo. Ik ken alleen een paar trucjes. Ik heb een bepaald soort inzicht in mensen en, zoals ik al zei, ik weet meestal wat iedereen bezighoudt.

Ik zórg er gewoon voor dat ik weet wat de mensen hier bezighoudt, snap je? Ik ben de topmakelaar in een stad waarin de voornaamste bedrijfstakken antiek en onroerend goed zijn. Vroeger waren het scheepsbouw en kokkels, maar de laatste scheepswerf in Wendover is al meer dan dertig jaar geleden ter ziele gegaan. En nu zijn diegenen van ons die niet leven van splinternieuw geld uit hedgefondsen, bezig met het verkopen van onroerend goed aan het water, tegen topprijzen, aan de mensen die daar wel van leven.

Je kunt er nog wel kokkels opvissen – de krekens bij Getchell's Cove zijn een goede plek – maar je kunt er niet meer de kost mee verdienen. Zelfs de kokkels bij Clem's Famous Fried Clams, die in die grote donkere vaten met vet worden gestort, zijn afkomstig uit grote diepvrieszakken die per schip uit Nova Scotia worden aangevoerd. Nee, de beste manier om hier geld te verdienen is met onroerend goed: de verkoop, het beheer, de exploitatie en het onderhoud van die kostbare stukken grond aan het water, kortgeleden nog in het tijdschrift *Boston* omschreven als 'de Nieuwe Goudkust van de North Shore'.

Brian McAllister is de eigenaar van dat tijdschrift *Boston*,

trouwens. Op de dag dat ik hem ontmoette en nadat ik hem zijn toekomstige huis had laten zien, wees hij op een exemplaar dat op de zitting naast mij in de auto lag en zei: ‘Hé, dat is mijn tijdschrift dat je daar hebt, Hildy.’

‘Echt? Nou, hier dan. Dat van mij moet hier ook ergens liggen.’

‘Nee’. Brian lachte erom. ‘Ik ben de eigenaar. Van het tijdschrift. Ik ben de uitgever. Ik heb het vorig jaar gekocht, samen met een vriend.’

Nou, dat zou wat, zeg, wat een blaaskaak, is wat ik dacht. Ik haat rijke mensen. Nou ja, het gaat mij tegenwoordig best wel voor de wind, maar ik haat alle andere rijke mensen.

‘Het is een van mijn favoriete tijdschriften,’ zei ik.

Ik leidde hem uiteindelijk wel rond in een huis van twee miljoen, een huis waarvan ik wist dat zijn vrouw het in haar hoofd al helemaal gestript en gerestaureerd had; ze had het in de paar korte dagen sinds ik het haar had laten zien, in gedachten al geverfd en voorzien van alle gemakken. Ze had het in gedachten al helemaal klaar – meubels, nieuwe bedrading, verlichting, alles.

‘Ik denk dat ik je wel een speciaal advertentietarief in de onroerendgoedrubriek kan aanbieden, als je dat wilt,’ zei Brian.

‘Dat zou geweldig zijn, Brian, dank je wel,’ zei ik.

En ik haatte hem al iets minder.

2

Wendy Heatherton geeft altijd graag feestjes voor haar geweldige cliënten. Dat is haar manier om hen te bedanken voor hun klandizie, en ook een manier om ze kennis te laten maken met andere mensen die Wendy ook geweldig vindt. Haar zoon Alex en zijn vriend Daniël verzorgen altijd alles. Daniël is binnenhuisarchitect, en Alex verzamelt antiek. Het feestdiner voor de McAllisters zou ditmaal in de tuin plaatsvinden. Alex en Daniël hadden een serie lange tafels onder een bloeiende magnolia neergezet en papieren lampionnen in de takken gehangen. Ze hadden de tafels gedekt met Wendy's antieke witte linnen tafelkleden, en haar mooiste porselein, kristal en tafelzilver – iets wat je bij een diner in de tuin niet direct verwacht. Het effect was verbluffend. Er stonden bossen geurende seringen op tafel, in hoge zilveren vazen. De takken waren als slingers over de rand van de vazen gedrapeerd. Er stonden citronellafakkels langs het pad van het huis naar de tafels, tegen de insecten. Het was 'een sprookje', zei iedereen tegen Wendy en Alex en Daniël. En dat was het ook.

Het feest begon om zeven uur, maar ik ben er pas tegen acht uur heen gegaan. Ik drink geen cocktails meer, want ik ben 'aan het afkicken'. Ik ga niet vaak naar feestjes. Als ik ga, kom ik het liefst net voordat het diner wordt opgediend, en ga ik meteen na het dessert weer weg. Op de avond van het feest bij de McAllis-

ters kwam ik tegelijk met Peter en Elise Newbold aan. Peter, Elise en hun zoon Sam wonen doordeweeks in Cambridge, want Peter werkt als psychiater bij het McLean Ziekenhuis in het nabijgelegen Belmont. Hij heeft een kleine privépraktijk in Cambridge, en ook hier in Wendover, maar de patiënten in Wendover ziet hij alleen op vrijdag en een enkele keer op zaterdag.

Toen we de stoep van het huis van de Heathertons opliepen tikte Peter me op mijn schouder en zei: ‘Nou, we kennen er in ieder geval eentje op dit feest.’ Toen zei hij tegen zijn vrouw: ‘Elise, je kent Hildy Good, toch?’

Elise zei sarcastisch: ‘Nee, Peter, ik heb nog nooit van Hildy Good gehoord.’

Peter huurt al jaren kantoorruimte van mij, boven mijn eigen kantoor van Good Makelaardij, maar ik heb Elise pas een paar keer ontmoet. Ze geeft workshops verhalen schrijven in Cambridge, maar ik kan me eigenlijk niet herinneren welk genre ze zelf schrijft. Gedichten, misschien. Sinds Sam was gaan puberen, wilde hij niet graag meer het weekend naar Wendover komen; hij wilde niet bij zijn vrienden weg. En Elise wilde hier al helemaal niet naartoe, volgens mij dan, dus was Peter de laatste jaren hier vaak alleen in het weekend. Hij zei dat hem dat goed uitkwam, omdat hij een nieuw boek aan het schrijven was. Ik geloof dat de titel *De psychologie van gemeenschappen* was.

We gingen het huis binnen en een jonge vrouw bracht ons door de woonkamer naar de patio achter het huis, waar de cocktails werden geserveerd. Ze vroeg ons wat we wilden drinken en Peter vroeg om een biertje. Elise vroeg welk soort witte wijn er werd geserveerd, ze aarzelde even bij de keuze uit de twee opties en koos toen een pinot grigio.

Ik bestelde een club soda met een schijfje citroen.

Mijn dochters, Tess en Emily, die lieve schatjes, hadden me bijna twee jaar daarvoor met mijn eigen ‘interventie’ verrast. Emily

woont in New York, maar Tess woont in Marblehead, nog geen twintig minuten rijden hiervandaan. Op een koude novemberavond hadden Tess en Michael, mijn schoonzoon, me gevraagd om te komen eten. Hun zoon Grady was toen nog maar een baby, en ik had heel veel zin om bij ze op bezoek te gaan. Tess was sinds de geboorte van de baby afstandelijk. Dat wil zeggen, afstandelijk tegenover mij; Michaels moeder, Nancy, had ze altijd over de vloer.

‘Ik wil graag eens op Grady passen, maakt niet uit wanneer,’ had ik steeds tegen Tess gezegd. ‘Michael en jij moeten eens een avondje uit eten gaan, en naar de film. Laat Grady maar bij mij.’

‘Nancy woont hier in Marblehead. Ik zou het vervelend vinden als jij dat hele eind hierheen moest komen,’ zei Tessa dan. Ik heb tegen haar gezegd dat ik dat helemaal niet erg vond, maar ja, ze vroeg het nooit, dus dacht ik dat het waar was. Dat ze me er echt niet mee lastig wilde vallen.

Dus was ik die avond naar Marblehead gereden, en het verbaasde me al dat er behalve hun eigen auto’s nog twee op de oprit van Michael en Tess stonden.

‘Hallo?’ riep ik opgewekt toen ik de deur opendeed. Ik voelde me prima. Ik had die middag een verkoop afgewikkeld en had er nadien met mijn cliënten in de Warwick Tavern een toast op uitgebracht. Ik had maar een of twee drankjes op. Misschien drie, meer niet. Ik liep de woonkamer van Tess in, en ik wist niet wat ik zag. Emily was er ook, en ze had haar vriend Adam meegebracht, helemaal uit New York. En Sue Peterson was er. Mijn secretaresse, Sue. Er was nog iemand, een stevig gebouwde vrouw met kort, koperkleurig haar. (Om je de waarheid te zeggen: het haar van die vrouw was oranje.) Iedereen zat, maar toen ik de kamer binnenkwam, ging iedereen staan. Ze glimlachten allemaal vriendelijk naar me, en er was vast iets met Grady gebeurd – dat was mijn eerste gedachte. Mijn knieën knikten, het was moeilijk om overeind te blijven.

‘Mam,’ zei Tess, vechtend tegen haar tranen. ‘Kom, ga zitten.’

Ik liet me naar de bank brengen, en daar zat ik dan, Tess aan de ene kant, Emily aan de andere. Ik was nog steeds in paniek vanwege de baby. Dat is iets wat ik nou eenmaal in me heb, maar wat Tess en Emily niet lijken te beseffen. Dat alles wat ik ooit heb gedaan, voor hen was. Dat mijn eerste zorg altijd is, of het *met hen* wel goed gaat. Met hen, en nu met de kleine Grady.

Ik denk dat iedereen wel weet hoe het bij zoiets toegaat. De meisjes lazen om de beurt hardop de ondraaglijk uitgebreide details voor van mijn vermeende drankzonden. De dag dat ik te veel gedronken had toen Emily afstudeerde. De nacht dat ik ‘bewusteloos was’ (hun woorden, niet die van mij – ik deed een dutje) voor het diner met Thanksgiving. De keren dat ik naar mijn auto ‘was gestrompeld’. Dat ze zich altijd zorgen maakten als ik erop stond om zelf naar huis te rijden. En daarna, dat kon niet uitblijven, natuurlijk dat rijden onder invloed. Ik was de zomer ervoor aangehouden, toen ik onderweg was naar huis vanaf het huis van Mamie Lang. Mamie is mijn oudste vriendin – we kennen elkaar vanaf de derde klas – en op een avond hadden we een beetje te veel gedronken. Terwijl ik naar huis reed, keek ik vanuit het raampje aan de passagierskant naar de maan. Ik reed langs de schorren en slikken, en het leek net of die helderoranje maan over de pluimen zeegras aan mijn rechterkant kopjeduikelde, hij huppelde met me mee, als een dansende ballon. Ik reed op Atlantic Avenue en toen ik bij het stopbord bij Route 122 kwam, zag ik de auto. Ik stopte. Maar ik heb de afstand niet goed ingeschat, denk ik, want ik raakte de achterkant. Ik raakte hem nauwelijks. Ik heb een heel klein deukje in de bumper veroorzaakt, meer niet – maar, en dat zul je altijd zien, het was een agent. Een State Trooper. Trooper Sprenger. Uitgerekend Sprenger. Onze andere plaatselijke Trooper had vroeger verkering met Emily, en onze enige plaatselijke politiemann, Sleepy Haskell, is de beste vriend van mijn broer Judd. Ik

had Sprenger voor die nacht zelfs nog nooit ontmoet. Hij had ook geen idee wie ik was.

Dus bij mijn inquisitie – o, neem me niet kwalijk, mijn interventie – heb ik aangehoord hoe mijn dochters met tranen in de ogen, als ware rechters, mijn diverse beschamende inzinkingen opsomden. Op de een of andere manier hadden ze Sue ertoe overgehaald hun partij te kiezen en zij stamelde iets over ‘dat het de cliënten ook al opgevallen was’, en ‘dat alle andere makelaars ervan op de hoogte waren’. Zij huilde ook, en eindigde met haar verhaal net als mijn dochters: ze kwamen op me af, ze namen me in hun armen en huilden in mijn nek. Ik ben niet zo’n knuffelaar, maar ik heb mijn armen om ieder van hen geslagen en geprobeerd om een passende opmerking te maken.

‘O,’ heb ik gezegd, geloof ik. ‘Dat is een interessant gezichtspunt.’

Ja, wat moet je eigenlijk zeggen in zo’n geval?

Ik wist dat het geen zin had om ertegenin te gaan. Voor mezelf pleiten had geen enkele zin. Ik heb de autobiografie van Betty Ford gelezen. Je kunt niet bewijzen dat je geen alcoholist bent, zodra iedereen hardop zegt dat je verslaafd bent en je in tranen heeft verteld hoe je ‘ziekte’ hen geraakt heeft. Hoe meer je ertegenin gaat – ‘ontkent’, zoals ze dat noemen – des te meer stoken ze het vuurtje van de schaamte op, het vuurtje dat al om je heen danst sinds je als alcoholist werd gedoodverfd.

Maar er was nog hoop. Jenny, met het oranje haar, was van Hazelden. Zij wist wel een oplossing: een programma van achtentwintig dagen in Minnesota.

‘Dat kan niet,’ zei ik. ‘Ik heb een bedrijf.’

‘Ik heb alles al geregeld,’ kwetterde Sue. ‘Het is zo rustig de laatste tijd, ik laat gewoon Wendy’ – Wendy Heatherton was toen nog mijn assistent-makelaar – ‘jouw cliënten overnemen. Het is maar een maand. We zeggen dat je in Florida bent.’

Sue heeft inderdaad alles keurig geregeld, en ik heb het met

Sue geregeld toen ik terug was uit Minnesota. Ik heb haar ontslagen.

Op het feest van Wendy stond ik bij Peter en Elise, en keek of er in de menigte iemand was die ik misschien kende, en bijna onmiddellijk kwam Wendy bij ons staan. Wendy is niet alleen slank en levendig, ze is ook een van die vrouwen die bijna altijd iemands handen vastpakt. Ze geeft je niet gewoon een hand, nee, ze houdt jouw handen vast in een houdgreep, haar hoofd scheef zodat ze naar je kan glimlachen, terwijl ze je daarbij haar mooiste – denkt zij – profiel toont.

‘Peter! Elise! Hildy!’ riep ze, waarbij ze van elk van ons de handen in die van haar nam en haar hoofd eerst naar links, daarna naar rechts draaide. ‘Ik ben zo blij dat jullie er zijn. Jullie zijn net op tijd. We gaan zo aan tafel, maar kom eerst even mee. Kom kennismaken met onze geweldige eregasten, de McAllisters. Hildy, jij kent Brian en Rebecca natuurlijk al.’

Wendy leidde ons naar de achterkant van de volgepakte patio. Ze hield nog steeds Peters hand vast. Hij had zich half omgedraaid en Elises hand ook vastgepakt. Heel even dacht ik, terwijl ik achter hen aan liep, dat ik eigenlijk Elise bij haar slanke taille zou moeten pakken, dan konden we een polonaise doen.

Tegen Linda Barlow had ik het niet willen toegeven, maar ik heb tegenwoordig echt de pest aan feestjes.

We kwamen uiteindelijk in een hoek van de patio terecht waar een groep mensen rondom Brian stond. Hij was over de Boston Bruins aan het praten. Veel mensen hier weten wel dat Brian een stille mede-eigenaar van de Bruins is, samen met Jeremy Jacobs en nog wat anderen, en, nou ja, dit is Massachusetts. Ze zijn hier nogal ijshockeygek. Iedereen had vragen over de nieuwe aspirant-spelers en hoe het ijshockeyteam het zou gaan doen. Mamies echtgenoot, Boatie, een ietwat vervelende Republikein uit een oude brahmaanse familie, onderbrak hem diverse

malen met stomme opmerkingen over Phil Esposito en Bobby Orr, en de gouwe ouwe Bruins van weleer.

‘Wacht dit seizoen nou maar eens af,’ beloofde Brian hem. Hij nam een flinke slok bier en lachte. ‘Wedden dat het een fantastisch seizoen voor ons wordt.’

Ik zag Rebecca een beetje ter zijde staan en liep naar haar toe om haar gedag te zeggen. Peter en Elise waren meegelopen en ik heb hen aan elkaar voorgesteld. Ze gaven elkaar een hand en toen keek Rebecca schuin omhoog naar Peter, zoals zij dat doet, zoals een klein iemand dat doet, en ze zei: ‘Hebben we elkaar niet eerder gezien? Je komt me zo bekend voor...’

‘Ik weet het niet,’ zei Peter. Hij bekeek haar wat nauwkeuriger. ‘Ik denk het niet. Dat overkomt me wel vaker, ik doe mensen altijd aan iemand anders denken.’

Rebecca glimlachte naar hem, nog niet overtuigd, en Peter zei: ‘Ik denk dat je man er wel eens genoeg van heeft dat mensen steeds over ijshockey willen praten.’

‘Nee, niet echt. Hij krijgt er een kick van, denk ik wel eens,’ antwoordde ze.

Ik zag Peter weer naar Brian kijken en toen geamuseerd naar Rebecca glimlachen.

‘En wat doe jij?’ vroeg Elise aan Rebecca.

‘Eh, nou, eigenlijk niets,’ zei Rebecca, met een nerveus lachje.

Ze leek zich, zomaar opeens, bewust van zichzelf, en ik voelde een impuls – die ik natuurlijk weerstond – maar het was een impuls om Rebecca tegen me aan te trekken, op de manier waarop een moeder een verlegen kindje uit het zicht van een vreemde houdt. Elise had Rebecca gevraagd wat zij deed, zodat Rebecca dan zou vragen: ‘Wat doe jij?’ en dan had Elise tot mijn ergernis weer kunnen praten over dat schrijven van haar.

‘Je bent zo mooi,’ hield Elise vol. ‘Heb ik niet ergens gelezen dat je modellenwerk deed of zo?’ Ze zei het bijna beschuldigend en er viel een ongemakkelijke stilte, voordat Rebecca, duidelijk

in het nauw gebracht, stamelde: ‘Nee, ik, eh, ik heb wel geacteerd, maar nu doe ik alleen, nou ja, ik zorg voor mijn kinderen.’

‘O,’ zei Elise. ‘En daarvoor dan?’

‘Nou, ik schilder,’ zei Rebecca. ‘Ik deed vroeger aan paardrijden, ik reed wedstrijden. Nu richt ik ons huis in en... niets eigenlijk.’

Rebecca stond wél op haar negentiende al op de ranglijst van het Equestrian Team van de Verenigde Staten. Ze was wél de dochter van kolonel Wesley Potter, die destijds deel uitmaakte van het kabinet van de regering van president Carter. Hij was ooit CIA-agent, en door zijn uitzendingen had Rebecca in haar jeugd in Duitsland en Afrika gewoond. Ze was wél de achterachterkleindochter van J.P. Morgan, ja *die* J.P. Morgan, van moederskant. Dat soort dingen kom je te weten over een cliënt. Haar advocaat praat met die van mij. Mijn advocaat praat met mij. En natuurlijk googelen wij makelaars alles.

‘Hoe vinden de kinderen het hier in Wendover?’ vroeg ik Rebecca.

‘Nou... Ze vinden het strand geweldig en het nieuwe huis...’

‘Hoe oud zijn ze?’ vroeg Elise.

Ik merkte dat Rebecca zich niet op haar gemak voelde. Waarom hield Elise nou niet op met dat gevraag?

‘Ze zijn zeven en vijf. Neem me niet kwalijk,’ zei Rebecca, ‘ik moet naar binnen... en mijn handen wassen. Ik ben heel de middag in de tuin geweest,’ zei ze. Ze draaide zich om en liep tussen al die geweldige gasten door het donkere huis in. Een paar minuten later luidde Wendy een zilveren belletje en kondigde ze aan dat het eten werd opgediend. We liepen allemaal over het door fakkels verlichte pad naar de tafels.

Brian zat tegenover me. Rechts van me zat Peter Newbold en links mijn vriendin Mamie. Mamie let er tegenwoordig heel erg op hoeveel ze drinkt als ik erbij ben. We gaan nog steeds vriendschappelijk met elkaar om als we elkaar tegenkomen, maar ik

ben al in geen tijden bij haar thuis geweest, en zij ook niet bij mij. In een stadje zoals dit weet waarschijnlijk iedereen waar je geweest bent als je na achtentwintig dagen weer terugkomt. Toen ik in Hazelden was kon ik ze bijna horen roddelen. *‘Ja, ze hield wel van een neut.’ ‘Weet je nog, die vierde juli bij de O’Donnells?’ ‘Weet je nog, het kerstfeest bij de Langs?’ ‘Had ze geen veroordeling voor rijden onder invloed?’* Er zijn meer dan genoeg mensen in deze gemeenschap die meer drinken dan ik ooit gedaan heb, maar ik ben degene die als een alcoholist te boek staat. Als ik de ober daar, op Wendy’s feestje, mijn glas vol met wijn had laten schenken, dan zou waarschijnlijk iedereen tegelijk zijn adem inhouden. Daarna zouden ze, allemaal tegelijk, spontaan proberen mij het glas uit de hand te trekken.

Rebecca zat een eindje verder, bijna aan het eind van de tafel, een paar stoelen bij Brian vandaan. Rechts naast Brian zat Sharon Rice, een magere vrouw, midden vijftig, met kortgeknipt, natuurlijk wit haar, dat ze nooit geverfd heeft. Sharon is het hoofd van de Wendover Land Trust dat alle mooie bossen en de zoute schorren en slikken in beheer heeft die in en om onze stad te vinden zijn. Ze zit ook in de commissie ruimtelijke ordening en het schoolcomité, ze is voorzitter van een kunstprogramma voor kinderen uit achterstandswijken in Lynn, en ze organiseert elke week activiteiten bij het Wendover Senioren Centrum. Altijd als er verkiezingen zijn, rijdt ze ouderen en mensen met een beperking naar de stembureaus. Haar man, Lou, doet in verzekeringen.

Nadat Brian zich even had voorgesteld aan de mensen die om hem heen zaten, viel hij met zijn vork aan op de salade. In plaats van het servet op zijn schoot te leggen, greep hij het met zijn linkerhand vast, alsof het een bosje kunstbloemen was, en liet hij het op de rand van de tafel rusten.

Na een paar ogenblikken schraapte Sharon haar keel en zei: ‘Brian... Rebecca... Ik ben zo blij dat ik jullie uiteindelijk leer

kennen nadat ik van Wendy zulke mooie dingen over jullie heb gehoord.'

'O ja? Nou, ook fijn kennis met jou te maken,' zei Brian. Hij keek nauwelijks op van zijn bord.

'Wat heeft jou en Rebecca ertoe gebracht om hier te komen wonen?'

'Nou,' zei Brian, terwijl hij zijn mond afveegde met het servet en Sharon aankeek, 'Rebecca is hier op een internaat geweest...'

'O Rebecca, je bent naar Wendover geweest?' zei Sharon over de tafel heen tegen Rebecca. Rebecca keek Sharon aan en wilde iets zeggen, toen Brian zei: 'Ja. Ze vond het geweldig. Vond het hier geweldig, en zodra we getrouwd waren wilde ze hierheen verhuizen. We hebben in Boston gewoond tot de kinderen werden geboren, en bleven er wonen toen ze nog klein waren, maar Rebecca had paarden staan, hier, in een manege, en, nou, ze is op het land opgegroeid en daarom wil ze dat de kinderen ook zo opgroeien.'

'Hoe vind jij het hier?' vroeg Boatie. 'Jij bent toch opgegroeid in Zuid-Boston?'

'Ja, ik ben een stadsmens. Mijn vader is veertig jaar brandweerman geweest in Boston. De meesten van mijn familie wonen daar nog. Maar we vinden het hier geweldig. Ik vind het forensen ook niet zo erg als ik eerst dacht. Soms blijf ik een paar nachten per week in de stad over en werk dan thuis op vrijdag en maandag.'

'Nou, ik zou graag eens met je praten over de Wendover Land Trust. Je naam is laatst gevallen bij een bestuursvergadering,' zei Sharon.

'Tuurlijk, help me herinneren dat ik je mijn kaartje geef voordat we weggaan. Ik vind het geweldig, al dat werk dat jullie van natuurbehoud hier doen. Daardoor blijft het hier zo mooi. We willen er graag bij betrokken worden.'

Sharon Rice was nu helemaal in de wolken en kwam bijna

niet meer uit haar woorden. Ze stamelde dat het helemaal fantastisch zou zijn. Zo geweldig.

Die geweldige McAllisters toch!

Toen bewonderde Brian mijn horloge. Nadat ik een groot zakenpand had verkocht, het jaar ervoor, was ik me eens flink te buiten gegaan en had ik een prachtig Cartier-horloge voor mezelf gekocht. Ik had nog nooit eerder mooie juwelen in bezit gehad, of een mooi horloge of zo. Maar dit horloge had ik in een tijdschrift zien staan en ik had nog nooit van mijn leven zoiets bijzonders gezien. Dus heb ik het gekocht. Het was een kleine beloning voor mezelf. Voor mijn succes. Voor mijn nuchterheid. Ik draag het niet iedere dag, dus ik was blij dat het iemand opgevallen was.

‘Mooi horloge heb je daar, Hildy,’ zei Brian met dubbele tong. ‘Ik heb jaren geleden een Cartier voor Rebecca gekocht, maar ze heeft het naar de knoppen geholpen. Zij behoort tot die mensen die geen horloge kunnen dragen. Iets in haar lichaamschemie, statische elektriciteit of zo, of magnetisme, of wat dan ook, dat maakt dat alle horloges bij haar stilstaan.’

‘Daar heb ik wel eens wat over gehoord,’ zei Mamie.

‘Ja,’ zei Brian, ‘nou, laat mijn vrouw maar nooit jouw horloge omdoen, meer wil ik er niet over zeggen. De elektronica in de auto slaat ook door haar op tilt. Ze heeft dat godverdomme met iedere stereo en iedere tomtom, in elke auto waar ze mee rijdt, alles geeft de geest. Waar of niet, Becky?’

Rebecca had zitten praten met Lou Rice, naast haar, en ze draaide zich met een vragende uitdrukking op haar gezicht om naar Brian. Ze had hem blijkbaar niet verstaan.

‘Ze mag niet meer in mijn auto zitten,’ zei Brian.

‘Ik heb dat ook, denk ik.’ Ik grinnikte. ‘Bij mij breekt er ook altijd van alles.’

‘Dit is anders,’ zei Brian. ‘We zijn nu al aan onze tweede televisie in de studeerkamer toe, en hoelang wonen we nu in dat

huis, Becky? Drie maanden? Nu blijft ze erbij vandaan. O, en we hebben nog nooit een koelkast gehad die ook echt ijs maakte. In ons huis in Aspen niet, in ons appartement in Boston niet. Hier niet. Maakt niet uit hoe duur die Sub-Zero is, of hoe die dingen ook heten mogen, de ijsmaker begeeft het zodra Rebecca hem aanzet.’

Peter Newbold moest er ook om lachen. ‘Je denkt toch niet echt dat het iets met Rebecca’s lichaamschemie te maken kan hebben?’

Brian nam een grote slok bier en zei tegen Rebecca: ‘Becky... schat... vertel hem eens over die keer dat het snoer van die splinternieuwe broodrooster ging roken, toen je de stekker in het stopcontact deed. Dat ding was *splinternieuw*. Hé, Becky?’

Rebecca wilde net een hap van haar salade nemen, maar ze draaide zich om en keek naar Brian. Het was overduidelijk dat ze dit lang niet zo amusant vond als hij. Er ging een ongemakkelijk momentje voorbij, maar toen lachte ze en zei: ‘Dat is omdat ik een heks ben, blijktbaar.’

We moesten er allemaal om lachen, maar om je de waarheid te zeggen was het wel wat ongemakkelijk. En Mamie maakte het nog erger door over de tafel heen te blèren: ‘Klopt het dat je dingen kapotmaakt met je brein?’

Rebecca zei: ‘Met mijn brein... Nee. Maar mijn horloges houden er wel mee op.’

Toen draaide ze zich weer naar de mensen om haar heen en ik zag dat ze naar haar pols wees en iets zei. Ze haalde haar schouders op.

Peter leek geamuseerd. ‘Ik vind het vervelend om het tegen je te moeten zeggen,’ zei hij tegen Brian, ‘maar je vrouw heeft alleen maar pech met horloges en elektronica, dat is alles.’

‘Peter is dokter,’ legde ik uit.

‘O ja? Wat voor dokter?’

‘Ik ben psychiater,’ antwoordde Peter. ‘Ik denk dat we het er

op de opleiding geneeskunde wel over gehad zouden hebben, als dit soort dingen bestonden.'

'Nou, ik kan je vertellen dat ik er wel wat over gehoord heb,' zei Mamie. 'Ik weet het wel zeker. Ik ga het op Google opzoeken zodra ik weer thuis ben.'

Peter grinnikte en schudde zijn hoofd. Toen zag ik hem over de tafel heen naar Rebecca kijken. Ze speelde met een van de ringen aan haar slanke vingers. Toen ze opkeek en zijn ogen op zich gevestigd zag, keek ze weg. Na een paar seconden keek ze weer naar Peter, die nog steeds naar haar keek.

'Sorry, hoor,' zei Peter, en hij glimlachte en bloosde. 'Mijn vrouw zegt altijd dat ik niet zo naar mensen moet blijven kijken. Dat komt door mijn werk. Ik moet de mensen bestuderen die bij me komen, dus bestudeer ik uiteindelijk iedereen, overal waar we heen gaan.'

'Het geeft niet,' zei Rebecca.

'Ik durf te wedden dat zij ervoor kan zorgen dat je daarmee ophoudt. MET HAAR BREIN,' riep Mamie, zo dronken als een tor.

'Misschien,' zei Rebecca. Ze glimlachte naar Peter en ditmaal keek hij na een paar momenten weg.

'Nu we het toch hebben over dingen doen vanuit je brein, Hildy is helderziende!' riep Mamie uit.

'O ja?' vroeg Brian. 'Kun je gedachten lezen, Hildy?'

'Nee,' zei ik.

'Jawel hoor, dat kan ze wel,' zei Mamie. 'Het zit bij haar in de familie. Haar nicht, haar tante, ze hebben allemaal psychische gaven.'

'Is dat echt waar, Hildy?' vroeg Sharon. 'Dat heb ik nooit geweten.'

'Nee, het is niet waar. Soms kan ik de mensen laten denken dat ik hun gedachten kan lezen. Het is gewoon een aardigheidje voor op een verjaardagsfeestje, dat is alles.'

Mijn vaders zuster Peg was 'helderziende', ze verdiende ooit

de kost aan de occultbeluste toeristen in Salem. Ze hield ook readings in haar eigen huis. Toen mijn nicht Jane en ik klein waren, hebben we gezien hoe ze dat deed, en we hebben een paar van haar trucjes opgepikt. Dat maakte ons ontzettend populair op slaapfeestjes. Ik doe nog wel eens een reading voor de lol, alleen maar voor mensen die er sceptisch tegenover staan, maar dan moet ik er wel voor in de stemming zijn.

‘Hildy, toe nou. Doe Brian eens,’ zei Mamie.

‘Ja, Hildy, laat eens zien wat je kunt,’ zei Brian, en algaauw drong iedereen om ons heen erop aan, zelfs Peter, dat ik het wel moest doen.

‘Nou, goed dan,’ zei ik. Ik zou er niet in toegestemd hebben als ik niet al gemerkt had dat Brian best makkelijk te doen was. Ik wachtte even, en zei toen: ‘Oké, Brian, ik wil graag dat je denkt aan iets wat er in jouw verleden is gebeurd. Een herinnering. Ik ga je een paar vragen stellen. Probeer geen ja of nee te knikken of iets met je ogen te zeggen. Dat zal hier bij kaarslicht niet zo moeilijk zijn. Het maakt het makkelijker voor jou om mij geen tekenen te geven.’

‘Dat is goed,’ zei Brian.

‘Je moet me je hand geven,’ zei ik.

Brian stak zijn hand uit alsof hij me de hand wilde schudden. Ik nam zijn hand in die van mij en draaide die om, met de handpalm naar boven, en legde zijn hand plat op tafel. Zijn vingers kromden zich iets naar zijn handpalm en ik drukte zijn hand zachtjes neer met de mijne, zodat hij helemaal vlak op tafel lag. Ik liet mijn hand licht op zijn open hand rusten, waarbij onze vingers amper de pols van de ander beroerden.

‘Kijk maar naar mij. Als je passief naar me blijft kijken, geef je me niets door. Soms geven mensen aanwijzingen, doordat ze met hun ogen knipperen, of knikken. Probeer dat niet te doen. Denk nu aan die herinnering. Denk eraan... O, het is een leuke herinnering,’ begon ik.

Ik wist dat het makkelijk zou gaan met hem, maar ik had geen idee dat het zó makkelijk zou zijn.

‘Het is uit je kindertijd – nee, niet knikken,’ zei ik.

‘Ik knikte niet,’ lachte Brian.

‘Ik heb hem niet zien knikken,’ zei Sharon.

‘Hij gaf een klein knikje,’ zei Mamie.

‘Stil nou,’ zei ik. En toen: ‘Het was geen gewone dag. Het was een speciale dag. Misschien was het Kerstmis... Nee, Kerstmis was het niet. Was het... Ja, het was je verjaardag.’

Brian grinnikte. ‘Klopt.’

‘Je mag me niet helpen,’ zei ik. Toen zei ik: ‘Het was toen je nog kind was, niet heel jong, nog niet erg oud. Was je... negen – nee, wacht, tien. Ik geloof dat je tien was.’

Brian probeerde een stalen gezicht te trekken. Te laat.

‘Het is iets wat je toen hebt gekregen. Een cadeau. Denk eraan waar je was toen je het voor de eerste keer zag. Je was niet in huis... Nee, je was buiten.’

Brian deed zijn best niet te glimlachen.

‘Buiten. Ze hebben je mee naar buiten genomen, toen zag je het, en je was heel erg blij. Was het...’

Nu pauzeerde ik. Ik vind dit altijd een goed moment om te pauzeren, en de ander aan te kijken, intens in hun ogen te kijken en mijn hoofd iets schuin te houden, alsof ik probeer iets te horen. En als ik in een groep ben, zoals die avond, dan kun je een speld horen vallen. Je wilt dat de mensen denken dat je nog steeds hun gedachten aan het lezen bent. Je wilt dat het niet te makkelijk lijkt.

‘Ja, ik weet het,’ zei ik. ‘Het is jouw herinnering aan je tiende verjaardag, toen je ouders je een fiets gegeven hebben.’

‘Holy shit!’ riep Brian uit. ‘Dat klopt! Dat is ongelooflijk!’

‘Elke keer weer,’ zei Mamie.

‘Heb je haar dat al eerder zien doen?’ vroeg Sharon. ‘Is het altijd een verjaardag waar iemand aan denkt? Zit dat erachter?’

‘Nee, het is altijd iets anders. Ze slaat de spijker altijd op de kop,’ zei Mamie.

‘Niet altijd,’ zei Boatie.

‘Ik heb het niet altijd goed,’ gaf ik toe.

‘Maar meestal wel, Hil,’ zei Boatie.

‘Dat is godverdomme bizar,’ zei Brian.

Ik liet Brians hand los, en nam een slokje van mijn niet-alcoholische drankje. Ik zal er niet om liegen: ik vond het heel goed van mezelf. Het is me wel vaker gelukt, maar nu was het makkelijk. Ik ben er zoveel beter in, nu ik niet meer halfzat ben als ik het doe.

‘Waarom zeg je dat je geen helderziende bent, Hildy?’ vroeg Sharon. ‘Zoiets had ik nooit gekund.’

‘Het is niet echt gedachtelezen, neem dat maar van mij aan,’ zei ik.

‘Het is niet eens iets waar ik zo vaak aan denk. Ik heb er in geen jaren meer aan gedacht, aan die fiets,’ zei Brian, ‘ik weet niet waarom ik er nu aan dacht.’

‘Heb je gezegd dat hij aan een verjaardag moest denken?’ vroeg Boatie.

‘Nee,’ zei Mamie. ‘Heb je niet geluisterd? Het had van alles kunnen zijn.’

Peter zei: ‘Het had van alles kunnen zijn, maar ik geloof dat Hildy wel tegen hem gezegd heeft dat hij aan een verjaardag moest denken. Heb ik gelijk, Hildy?’

‘Misschien,’ zei ik lachend.

‘Vind je het goed als ik probeer te reconstrueren wat je net gedaan hebt?’ vroeg Peter.

‘Ja, ga je gang. Ik ben de eerste om toe te geven dat het gewoon een trucje is. Vertel maar wat ik gedaan heb. Dit wordt leuk.’

‘Nou, om te beginnen heb ik gemerkt dat je een paar dingen gezegd hebt die suggestief waren. Zoals dat je hem vragen ging

“voorleggen” en toen zei je een paar keer “Probeer geen aanwijzingen te geven”, dus zijn de woorden *voorleggen* in combinatie met *geven* misschien wel een suggestie – dat hij denkt aan een herinnering over een cadeau of zo.’

‘Nee, ik geloof niet dat ze die dingen gezegd heeft,’ zei Brian. ‘Ik heb geluisterd om te zien of ze iets suggestiefs ging zeggen.’

‘Dat heeft ze wel gedaan,’ zei Peter.

‘Heb ik dat? Hm.’ Ik glimlachte. Het werd nou *echt* leuk.

‘Dus dan moest het wel gaan over Kerstmis of een verjaardag. Ik geloof dat je iets zei zoals “bij kaarslicht”. Klopt dat? Zoiets. Kaarsen. Kaarslicht?’

Mamie kon zich niet langer inhouden. Ze onderbrak hem. ‘Ja, Peter. Je hebt gelijk. Wie zou er nou niet aan een verjaardag denken? Kaarsen? Kaarslicht?’

‘Hildy heeft verschillende keren,’ ging Peter verder, ‘twee woorden aan elkaar gebreed. “Bij kaarslicht” wordt dan “bijaarslicht”. Zeg het snel, en je hoort het woord *bike* erin. Het woord *bike* klonk een paar keer. Die woorden zijn door de anderen niet bewust opgemerkt, maar jij had op de een of andere manier, door jouw hand op die van hem, contact met hem, en daardoor had je wellicht een beetje toegang tot zijn onderbewustzijn. Zo zou het kunnen dat jij die suggestie hebt overgebracht.’

Ik moest lachen. ‘Ik denk dat het allemaal zomaar zou kunnen.’

‘En daarna was het gewoon een kwestie van klassiek gedachtelezen,’ zei Peter tegen Brian. ‘Ze stelde je vragen en las je antwoord daarop in jouw oogbewegingen. Ze had haar vingers op je pols. Ze weet het een en ander van NLP, die neurolinguïstische programmeringstechniek... Weet je wat dat is, Hildy?’

Daar had ik tot dan toe nog nooit van gehoord, dus schudde ik mijn hoofd.

‘Dat is de techniek om signalen te ontcijferen die mensen onbewust met hun oogbewegingen en andere subtiele lichaamstaal afgeven.’

‘O, heet dat zo?’ lachte ik. Stel je voor, zeg! Er was dus echt een wetenschappelijke term voor iets wat mijn nicht en ik helemaal zelf uitgedokterd hadden.

‘Ja, en jij bent er heel goed in.’ Toen zei Peter tegen Brian: ‘Ze stelde jou in feite ja- of- neevragen en jij hebt haar met subtiële tekens antwoord gegeven.’

‘Ik heb mijn ogen niet bewogen, dat weet ik gewoon. Ze zei dat ik ze niet mocht bewegen,’ zei Brian.

‘En dat maakt het heel moeilijk om ze *niet* te bewegen,’ zei Peter. ‘En daarna, zodra jij haar had gezegd dat het geen cadeau was voor binnenshuis, werd het heel makkelijk. Wat voor cadeau zou het nou zijn dat een kind van tien buiten moest gaan bekijken?’

‘Nou, dat snap ik niet. Het had toch ook een paard kunnen zijn,’ zei Mamie. ‘Of zo.’

‘In Zuid-Boston?’ zei Boatie spottend.

‘Dat is allemaal waar,’ zei ik.

Mamie zei: ‘Er zit meer achter. Ik heb haar dit al zo vaak zien doen en het is elke keer weer anders.’

‘Begrijp me niet verkeerd, ik ben onder de indruk, Hildy,’ zei Peter.

‘Dank je wel, Peter,’ antwoordde ik.

Ik vond het echt een compliment. Peter leest uiteindelijk ook iemands gedachten. Ik zou zo denken dat de hele psychiatrie daarop gebaseerd is. Ik vroeg me op dat moment af of zijn gedachten makkelijk te lezen zouden zijn. Ik had nog nooit de gedachten gelezen van iemand die daar zelf ook goed in is.

Ik heb zoals gebruikelijk direct na het dessert gezegd dat ik tot mijn spijt weg moest. Ik was blij dat ik volstrekt nuchter naar mijn auto kon lopen. Dat is een van de dingen waarvoor ik mijn dochters, met hun interventie, oprecht dankbaar ben. Ik zweefde vroeger behoorlijk dronken in mijn Range Rover door de stad. Dat kan ik nu wel toegeven. Ik dacht dat het veilig was,

dat ik eigenlijk beter reed als ik dronken was. Ik reed dan lekker rond, van boom naar boom. Van huis naar huis. Langzaam. Langzaam. Met een glimlach. Knipperend met mijn ogen. Helemaal rozig. Natuurlijk was het de volgende dag net een boze droom, als ik, lichtelijk in paniek, probeerde me de rit naar huis te herinneren. Maar om je de waarheid te zeggen gebeurde het wel eens dat ik me helemaal niet herinnerde dát ik naar huis was gereden. Ik was nu blij dat dit idiote gedoe achter me lag. Geen rijden onder invloed meer. Geen spijt meer de volgende ochtend.

Het was nog geen elf uur toen ik thuiskwam. De meisjes waren heel blij me te zien. Ik heb twee honden, Babs en Molly. Allebei teefjes, allebei vuilnisbakkenras. Er zit wat van een terriër in Babs, ze is wel eens vals. Als je haar niet kent, moet je echt niet met een uitgestrekte hand op haar afkomen. Het is beter om haar naar jou toe te laten komen, en dat doet ze. Meestal laat ze daarbij wel haar tanden zien. Molly is een mix met een bordercollie, dat houdt in dat haar IQ net een paar punten hoger is dan dat van mij, en dat is best vervelend. Ze is ook zo'n hond die glimlacht, als ze je begroet. Ze trekt dan haar lippen op en laat haar tanden zien, en ze knijpt haar ogen een beetje dicht, in een lachwekkende smeekbede die ik ook behoorlijk vervelend vind, vooral als ze dan ook nog gaat staan janken, zoals ze die avond deed.

Ik deed de voordeur open en de meisjes stuiterden het huis uit en stoven voor me uit naar de garage. Onze garage is een oud botenhuis. Ik zeg *onze*, hoewel alleen de honden en ik hier nog wonen. Ik woon aan de oever van de Anawam-rivier, een zout-waterrivier, die zo'n honderd meter verderop in de Atlantische Oceaan uitmondt. De oude MG van mijn vroegere echtgenoot, Scott, staat nog steeds in het botenhuis. Hij heeft hem hier laten staan. Ik heb jarenlang zitten zeuren dat hij hem moest ophalen.

Op een gegeven moment zei Emily dat hij de auto aan haar had gegeven, maar zij woont in New York, dus bleef die auto in mijn garage staan. Er is al jaren niet mee gereden. Onder de motor-kap hebben muizen nesten gemaakt, en daar zijn ook sporen van op de voorbank.

De honden jankten en sprongen tegen de deur van het oude houten botenhuis op, tot ik die omhoog deed. Toen schoten ze naar binnen. Met hun staart in de lucht snuffelden ze opgewonden in alle hoeken van het scheefhangende gebouwtje. Babs heeft ooit een rat in het botenhuis gevangen, en die extatische ervaring zijn de meisjes nog niet vergeten. Hun jachtinstinct steekt altijd de kop op zodra we daar naar binnen gaan. Bij mij trouwens ook. Mijn hart klopt altijd sneller als ik de bagageruimte, de ‘kofferbak’, van de oude MG opendoe. Daar bewaar ik mijn wijn in. Ik drink tegenwoordig niets anders. Alleen maar wijn, geen sterkedrank meer. Ik bestel de wijn online bij een wijngaard in Californië. Ik ben de wijn uit Californië gaan waarderen. Ik weet niet waarom ik dat vroeger zo zelden dronk. Ik vond de kater van wijn nog erger dan die van wodka. Maar nu probeer ik er niet te veel van te drinken. Ik probeer het, maar ik moet eerlijk zeggen dat ik me soms niet kan herinneren dat ik ’s avonds naar bed ben gegaan. Nou ja, wat zou het? Ik zou wel eens naar Hazelden terug willen, en dat een keer ‘in de groep’ willen gooien. Dat zou nog eens een interessante discussie opleveren. Is een black-out wel een black-out, als er niemand is die het ziet? Als je het zelf niet eens ziet? Ik zou zeggen van niet. Het is alsof er een boom omvalt in het bos. Wat kan iemand dat nou schelen?

De meeste avonden drink ik maar een paar glazen. Ik ben mijn nachtelijke eenpersoonsfeestjes steeds leuker gaan vinden. Ik hoef niet zo nodig met andere mensen uit te gaan – altijd die bemoeizuchtige anderen – die steeds met hun oordeel klaarstaan en elkaar snelle blikken toewerpen. Een stiekem pleziertje is altijd

opwindender dan iets wat je openlijk beleeft. Daarom is overspel ook zo opwindend, denk ik, je verstopt je zonden onder je deugden van alledag. Ik ben trouwens niet helemaal alleen met mijn wijn. De meisjes zijn er altijd bij. Als het een warme nacht is, en de maan schijnt, kleed ik me soms op het terras uit. Dan loop ik naar de rivier, en gaan de honden en ik zwemmen. De nacht van Wendy's feestje was zo'n nacht, hoewel er maar weinig maanlicht was. Het was een ongewoon warme nacht in mei. Wendy was heel de avond al aan het rondbazuinen geweest dat zij altijd het mooiste weer 'voor elkaar krijgt' voor haar feestjes. Nu zat ik met de honden op het terras, en na mijn tweede of derde glas voelde ik me eindelijk, zaligmakend, thuis.

Al die sprekers bij de AA kwamen altijd naar de avondbijeenkomsten in Hazelden, om ons hun verhalen te vertellen. Er waren erg grappige bij, maar er waren natuurlijk ook hartverscheurende verhalen. Op een avond begon een man zijn verhaal met 'Ik ben geboren met een tekort aan drie borrels om me goed te voelen...', en toen ging ik me afvragen of mijn dochters misschien toch gelijk hadden over mijn drinken. Ik was er, tot op dat moment, heilig van overtuigd dat ik daar niet thuishoorde. Ik was geen alcoholist, dat wist ik. Als mijn dochters een *echte* alcoholist wilden zien, dan hadden ze mijn moeder eens mee moeten maken. Die dronk soms wekenlang niet. Dan goot ze zich op eens helemaal vol, en was ze dagenlang dronken. Mijn vader ging dan in de plaatselijke bars naar haar op zoek. Soms vonden we haar na schooltijd laveloos op de keukenvloer. Ik dronk nooit voor vijf uur. Ik dronk ook nooit alleen (voor de opname dan). Maar ik begreep wat die man bedoelde met dat hij met een tekort aan drie borrels geboren was. Ik moest denken aan het eerste biertje dat ik ooit gedronken heb op een zomeravond, bij North Beach, met een groep jongens en meisjes. Ik moest denken aan die eerste, overheerlijke, weldadige gewaarwording. Ik moest denken aan mijn voormalige echtgenoot, Scott, die altijd zei dat ik na de

derde borrel moest stoppen. ‘Dan heb je het niet meer in de hand,’ zei hij altijd. Ik had geen idee waar hij het over had. Na een paar borrels vond ik juist dat ik het allemaal *wel* in de hand had.

Maar iedereen is anders. Waarom zouden we allemaal hetzelfde moeten zijn? Dat zou ik wel eens van mijn dochters willen weten. Zoals ze er die avond over doordramden, over de schade die ik had veroorzaakt. *Schade*. Tess heeft al die tijd op de middelbare school hasj gerookt, en toch is het haar gelukt om op Wesleyan terecht te komen, en magna cum laude af te studeren. Emily is, nou ja, Emily is beeldhouwer. Ze leidt een leven in New York dat ze zich zonder mijn steun nooit zou kunnen veroorloven. Maar krijg ik daar een bedankje voor? Natuurlijk niet. Ik weet dat ik bitter overkom, maar om je de waarheid te zeggen: dat is prima. Het is beter zo. Ik hoef me geen zorgen meer te maken dat de gastheer stopt met schenken voordat ik genoeg heb gehad. Geen spijt meer de volgende dag.

Nu blijf ik ’s avonds thuis en leef ik in alle rust mijn eigen leventje. Ze zouden het triest vinden, mijn dochters, maar het zijn de gelukkigste momenten van mijn leven, als ik weer rustig mezelf kan zijn. Niet iedere nacht meer. Nee, niet iedere nacht. Maar die nacht, na het feestje bij Wendy, was de sfeer hartverwarmend daar in het weldadige donker op mijn terras. Tegen de tijd dat ik het laatste uit de fles in mijn glas gegoten had, was ik helemaal getransformeerd. Ik was mezelf. Ik was weer mezelf.

Ik liet mijn rok op de grond vallen en stapte uit mijn onderbroek. Ik trok mijn bloes uit, en maakte de haakjes van mijn oude, rafelige beha los. Ik ben zestig. Mijn buik lubbert, mijn tieten hangen, en mijn benen zijn mager. Ik heb al jaren geen badpak meer aangehad, maar ik zwem wel graag. Ik hou van het water, mijn hele leven al, en ik hou ervan de nacht op mijn huid te voelen.

Zoals ik al zei, veel maanlicht was er niet, maar ik kende het pad blindelings. Toen ik daar liep over het zanderige pad, met

al die dennennaalden, en de honden om me heen, voelde ik me net een primitieve jager, een soort Anawam-indianenvrouw, misschien. Toen ik bij de oever kwam dronk ik van mijn wijn en voelde ik mijn voeten wegzakken in het zachte zoute zand van de rivierbodem, tot aan mijn enkels, alsof ik in een paar vluchtige zijden kousen stapte. Ik nam een laatste teug, zette mijn lege glas op het zachte zand en liet mezelf de rivier in glijden – ik moest erom lachen, haalde diep adem. Mijn honden blaften; het was allemaal zo ontzettend geweldig. En die wijn, wat was die toch heerlijk, verrukkelijk. En ik had er een krat vol van. Ik had genoeg. Er zou altijd voldoende voor me zijn.